

»Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.«

Isusu dolazi vijest o prijatelju Lazaru iz Betanije, bratu Marte i Marije, u čijoj je kući često boravio, te koji su u jednom trenutku povjerovali u Radosnu vijest koju je navještao. Lazar je teško bolestan, umre, no Isus ipak odlučuje zakasniti, odugovlači poći u Betaniju kao da nešto čeka. Svjestan je što će se dogoditi s Lazarom, te njegovu smrt koristi kako bi proslavio Oca nebeskog.

No dolaskom u Betaniju Isus je žalostan i plače, pokazuje iskrene osjećaje, pokazuje da nije ništa neobično patiti za voljenom osobom, ali nam s druge strane pokazuje kako je Bogu sve moguće samo ako vjerujemo. Lazar je u grobu već četiri dana, zaudara, no Isus traži da se odvali kamen s groba, želi vidjeti prijatelja, njemu ne smeta smrad. Isus traži da se odmakne ono što mu priječi pogled prema prijatelju, a isto tako traži i od svakoga od nas - da maknemo ploče koje nam priječe pogled prema njemu, traži da skinemo svoje maske iza kojih se pokušavamo sakriti i zaštititi od pogleda drugih ljudi.

Isusu ne smeta smrad iz groba jer on želi vidjeti prijatelja, tako mu ne smeta ni naš „smrad“, sve ono neugodno što nosimo iza svoje maske, ne smetaju mu naše slabosti, naši padovi, naši grijesi. Kao što je ljubio Lazara, ljubi i nas, skida naše maske da bi nam vratio život i kako bi nam dao mogućnost da napokon pokažemo svoje pravo lice pred ljudima, ali ovoga puta lice koje je obasjano njegovim svjetlom.

Vrijeme korizme koje je ostalo ispred nas mogućnost je da se otvorimo Gospodinu, da on zaviri iza naše maske, da rastjera „smrad“ te da i nama dade novi život.

vlč. Ivan Valentić, kapelan
06.04.2014.